

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๘ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๕๐

อยากไปนิพพานในชาตินี้

ก่อนจึงหัน

โก๋ไหมหลวงตาบัว นั่งอยู่นั้นโก๋ไหม พัดเปรี้ยว ๓ ประโยคนั้น เป็นยังงิโก๋ไหม นี่ท่านอาจารย์มหาทองสุก ที่เราลงมาจากภูเขา อ้าว เรียนมาแทบล้มแทบตาย ได้พัดประจำมาเปรี้ยวใหม่ละ กระผมไม่สนใจกับมันละ อู๊ย ไม่ได้ๆ ท่านจัดเองนะนั่น พัดของท่านไม่ใช่พัดของเรา ท่านก็ลูกปั๊บบีบไปเลย ไม่ได้ๆ เรียนแทบเป็นแทบตายนี่นะ ท่านก็ไปเอาพัดของท่านมา นิมนต์เรามา นั่งเก้าอี้ คือธรรมดาเราไม่ได้นั่งเก้าอี้กับท่าน ท่านจัดไว้เรียบร้อยแล้ว เอ้ามานั่ง เอาพัดมาวางนี่ มหาบัวมีพัดประจำ อยู่ที่วัดสุทธาวาส

พอพูดเรื่องนี้ก็ทำให้อัจฉรย์เอามากนะ ไม่เคยคาดเคยคิด อย่างท่านอาจารย์มหาทองสุกเอามาพูดเวลานั้น คือเรื่องก็ผ่านไปนานแล้ว เวลาพูดถึงเรื่อง โอ๊ย ท่านตัวสั้นเลย ตื่นเต้นหรืออะไรชอบกลนะ ผิดปรกติมาก คือถึงน้ำมันเบนซินอยู่ที่นี่ ถังน้ำมันเบนซินเขาเปิดเอาไว้ ไม่เปิดมากเปิดนิดหน่อย น้ำมันเบนซิน นี่ไอ้แท่นเล็กๆ อัจฉรย์พ่อแม่ครูจารย์มัน เออวางไว้ข้างบนผอบบร่อที่จะเข้าบรรจุ ที่นี้โบสถ์ยังไม่เสร็จ ถ้าโบสถ์เสร็จแล้วจะเอาเข้านั้น เลยร่อ ท่านก็ส่องไฟธรรมดालะ ก็ถึงน้ำมันเบนซินอยู่นั้น พอส่องไปปั้งขึ้นเลย ดับพริบหายเงียบ จนท่านอาจารย์มหาทองสุกล้มท่านว่านะ มันปั้งขึ้นอย่างแรงจนล้ม ไอ้เทียนไขที่ถือไปนั้นก็หลุดมือๆ ไปด้วยกัน อันนั้นมันปั้งเดียวหายเงียบเลยนะ มันเป็นอย่างงิ

นี่ละอัจฉรย์ของพ่อแม่ครูจารย์มันอยู่ข้างบนแท่น ถังน้ำมันเบนซินอยู่ที่นี่ ถ้าไม่ใช่อาณาภาอันนี้จะเป็นอะไรไป ลงปั้งขนาดนั้นแล้วต้องหมดเลยกุฎิหลังนั้น เผาท่านอาจารย์มหาทองสุกด้วยละเราแน่ใจ คือท่านไม่ได้สติเลยท่านว่า พอปั้งแล้วก็ล้มทั้งหงาย แล้วเทียนหลุดมือไปเลย แล้วอันนี้ก็ดับ ไฟดับ อัจฉรย์พ่อแม่ครูจารย์มัน เป็นผอบอยู่ข้างบน ไม่ใช่เพราะอันนี้จะเป็นเพราะอะไร อัจฉรย์อยู่นะ ท่านเล่าเวลานั้นยังตื่นเต้นอยู่นะ

ท่านอาจารย์มหาทองสุกนิสสัยท่านสงบเรียบร้อยดีมาก มารยาทเต็มยศของพระเลย ท่านก็เสียดชะเป็นเจ้าอาวาสวัดสุทธาวาส ตกลงก็เลยได้เผาที่นั่น นี่ละที่ท่านไปคว่าเอาพัดมาให้เรา ตั้งเก้าอี้ขึ้นเลย ท่านจัดเองนะ เราไม่ได้จัด โอ้ ไม่ได้ๆ ท่านวางนั้นนะ เรียนมาแทบเป็นแทบตาย เขามีพัดยศประจำเปรี้ยวทั่วแผ่นดิน เราไม่มีกับเขาใช้ได้ไง ทั้งพูดทั้งจัดนะ แล้วก็นิมนต์เราไปนั่ง หลวงตาบัวก็เป็นมหา ก็มีพัดยศอยู่นั้น พัด

เปรียญ ๓ ประโยค ทุกวันนี้มันเพ้อมากคงไม่มีพุดอย่างนั้น คือมันมากต่อมากเลยไม่มีพุด แต่ก่อนพุดประจำ ได้เปรียญ ๓ ประโยคแล้ว พุดเปรียญ ๓ ประโยค

สำหรับเราไม่ได้สนใจกับอะไร เพราะฉะนั้นเวลาท่านถาม ว่าใจเรียนมาแทบล้มแทบตาย ได้เห็นพุดยศกับเขาไหมล่ะ ท่านว่านั่น เฮ้ย ธรรมดาไม่สนใจ อู๊ย ไม่ได้ กึกกักเลย แล้วก็จัดให้ ท่านก็เป็นเปรียญ ๓ ประโยคเหมือนกัน เพราะฉะนั้นพุดอันนี้จึงเข้ากันได้

เมื่อคืนนี้ห้าทุ่ม ฝนตกหนักนะ เราก็นั่งอยู่บนศาลา อู๊ย ตกนาน เพราะฉะนั้นตอนเช้ามันจึงเห็นน้ำเจิ่งเต็มอยู่ที่นี่ ตั้งก็ปีแล้วน้ำไม่เคยไหลผ่าน ปีนี้มีแล้ว นี่เหมือนกับโบราณเรา แต่ก่อนมาสร้างวัดที่แรกก็เป็นอย่างนั้นละน้ำ ไหล คือหน้ากำแพงมันเป็นนาเขา ท่วมหมดเลย มองออกไปนี่เป็นน้ำหนองหานไปเลย นี่หายไปก็ปี เพิ่งมาปรากฏ ปรากฏเมื่อเช้านี้ เหือดแห้งจริงๆ ไม่เคยเห็นมีน้ำไหลผ่านวัด เพิ่งมาเห็นวันนี้เมื่อเช้านี้ เราไปเที่ยวดู เพราะเห็นฝนตกเมื่อคืนตกหนัก เราก็นั่งดูๆ ตอนห้าทุ่มมันแรงใหญ่ๆ ให้พรๆ

หลังจันทัน

เมื่อเช้านี้เราออกมาตั้งแต่ ๖ โมงเช้า ไปดูน้ำ คือฝนตกหนักเมื่อคืนนี้ นั่งดูมันอยู่ที่นี่ ๕ ทุ่ม ตกหนักตกนานเสียด้วย จากนั้นมันก็พร่าไปเรื่อยๆ เพราะฉะนั้นจึงจะไปดูน้ำ ออกไปดูน้ำเต็มไปหมด เราไปถึงแค่ตรงสะพาน ก็พอดีๆ กับที่น้ำท่วมให้เห็นนี่แต่ก่อนมันเป็นธรรมดาของทุกปีๆ ถึงหน้าน้ำ น้ำก็เรื่อยๆ ท่วมไปอยู่นั่น หายหน้าไปหลายปี เพิ่งมาเห็นเมื่อเช้า ฝนมีแต่ฝอยๆ เมื่อคืนนี้ไม่ฝอย ใสตุ่มเดียว น้ำก็มาเต็มหมด เมื่อเช้านี้ออกแต่เช้าเลย ๖ โมงเช้าออกไปห้วย ฝนตกหนักเหลือเกินเมื่อคืน น้ำจะเป็นยังไง ไปดูน้ำ กำลังไหลเต็ม ศาลาใหญ่ท่วมเลย ช่างๆ คล้ายกับโบราณเรา ตอนมาสร้างวัดใหม่ๆ น้ำเป็นอย่างนี้ จากนั้นมาหายหน้าไปเลยน้ำ เพิ่งมาปรากฏปีนี้น้ำไม่มาก แต่ปีนี้ได้ปรากฏ

พุดถึงเริ่มเป็นหน้าฝนมาตั้งแต่เดือนพฤษภาคมถึงเมื่อคืนนี้ มีฝนทำเดียว ตกเมื่อคืน อ้าวแต่ก่อนมันฝอยๆ มาเรื่อยๆ เมื่อคืนนี้กระหน่ำลงมา เราก็นั่งดูอยู่เมื่อคืนนี้นั่งภาวนาอยู่ ๕ ทุ่ม ตกนานด้วย ตั้งแต่นั้นแล้วก็พร่าเบาๆ นี่น้ำท่วมหมด เหมือนกับน้ำแต่เก่าก่อนโบราณนะ แล้วหายหน้าไปหมด ไม่ทราบเป็นยังไง เราก็งงเหมือนกัน อาจจะเป็นเพราะดวงอันนี้นะ แต่ก่อนเป็นดวงหน้าป่าที่บตั้งแต่น้ำวัดไปนี่ ไปอำเภอนองแสง ดวงใหญ่ทั้งนั้นละ เดียวนี้หมดมันเป็นบ้านคน เลยน้ำก็หมดไปตามๆ กัน ทำให้สงสัยป่าไม้หมด น้ำก็เลยค่อยๆ หมดไปด้วย เมื่อเข้าไปดูน้ำ โถ มันตกนานด้วยเมื่อคืนนี้ จนได้คิดนะ นั่งภาวนาอยู่หน้ากุฏินั่นแหละ ฝนตก นั่งอยู่หน้ากุฏิ ๕ ทุ่ม มันก็หนัก

อยู่ โถ หนักมาก ตกอยู่นานร่วมชั่วโมง ที่ตกอย่างหนักนะ เสมอ จากนั้นก็ค่อยเบาลงๆ แต่ไม่หยุด เบาเรื่อย

เพราะฉะนั้นพอสุดท้ายเราถึงออกไปดูน้ำเลย เชื่อกันว่าฝนเมื่อคืนต้องทำให้น้ำมาก เราเชื่อ พอ ๖ โมงเช้าออกเลย ไปดูน้ำที่ศาลา น้ำเฉพาะศาลานั้นท่วมหมดใช้ใหม่ นั่นละ ก็เพิ่งจะเห็นปีนี้ มันเป็นอะไรนะ มาสร้างวัดที่แรกก็มีอยู่ทั่วๆ พอหลังจากนั้นมาหลายหน้า แทบไม่มี เพิ่งมาปรากฏเอาเมื่อเช้านี้ (วันนี้พระได้ลุยน้ำบิณฑบาตเจ้าค่ะ) ตอนเช้าเธอ (เจ้าค่ะ เมื่อเช้านี้ค่ะ) เมื่อคืนนี้ตก เอ้ออย่างนี้ซิ ตั้งแต่ตั้งหน้าฝนมาเดือนพฤษภาคม ฟังว่ามีฝนเมื่อคืนนี้ คือฝนตกเป็นท่าจริง ๆ เมื่อคืนนี้ ตกหนักด้วย ก็นั่งภาวนาอยู่นั่น ตูมมันอยู่ตอน ๕ ทุ่ม ตกหนักเสมอ จากนั้นก็พราบบาๆ เรื่อยไม่ขาด เพิ่งมาหยุดเอาตอน ๖ โมง ฝนหยุด

พอออกจากที่แล้วรีบไปดูน้ำก่อน เชื่อว่าฝนตกขนาดนี้น้ำต้องมาก มาจริง ๆ เต็ม แล้วปลาอยู่ในห้วยจะออกมาทางไหนบ้างก็ไม่รู้ แต่น้ำเมื่อมันท่วมมันล้นฝั่งไปแล้ว ปลาก็ไปได้ละ ปลาเขาเอามาปล่อย เทเป็นหมื่นๆ เขามาเท คลองหน้าวัดเป็นคลองที่ปลามากที่สุด นี่เขาจะมีโอกาสออกเที่ยว แต่เราก็วิตกวิจารณ์ ครั้นออกไปเที่ยวแล้วหม้อแกงก็อยู่นั่นละ อยู่ข้างหน้า โดดไปนี่โดดลงหม้อแกง เสร็จเลย เราคิดไปอย่างนี้ละ พอโล่งทางนี้ติดทางนี้ มันลำบากเหมือนกัน เพราะเราคิดปั๊บ เราจะออก พอโล่งตรงนี้ติดตรงนั้น โล่งตรงนั้นติดตรงนี้ หายใจไม่ออก

อย่างเรื่องปลานี้ก็เหมือนกัน วันนี้ปลาต้องออกแน่ เขาอยากไปรื่นเริงเราก็ยินดีกับเขา แต่มันมีหม้อแกงใหญ่อยู่ข้างหน้าละซี จิตมันก็ถอยกรูดๆ เลย เปิดช่องนี้ปิดช่องนี้ วันนี้ น้ำมาก ตั้งแต่พฤษภาคมจนกระทั่งปานนี้ จะหมดฤดูฝนแล้ว ฟังตกมาเมื่อคืน ตกจริงๆ เอ้ออย่างนี้เป็นน้ำเป็นเนื้ออย่างนี้ค่อยยังชั่วหน่อย ฝนแต่ก่อนตกอย่างนี้ละ ตกสม่ำเสมอๆ น้ำท่วมมาหน้าวัดๆ ตลอด นี่หายหน้าไปตั้งเป็นสิบกว่าปีแล้ว ไม่เห็นน้ำเลย ฟังมาเห็นเมื่อเช้านี้

พอพูดเรื่องน้ำนี้ เราไปพักอยู่ที่เขื่อนน้ำอูน แต่ก่อนเขายังไม่กั้นเขื่อน พักภาวนาอยู่ที่นั่น เป็นเดือนอ้ายเดือนยี่ ฟ้าใหม่ฝนตก ลำนน้ำอูนมันมาอยู่ข้างๆ เราก็กางกลดลงริมแม่น้ำอูน มาภาวนา ออกมาจากหนองผือ มาพักภาวนาอยู่ที่นั่น มันสงบดี ฝนก็ตกพอดี สามทุ่มฝนตก ใจเราก็ไม่มีอะไร ฟังไปพักภาวนาอยู่ที่นั่น พอสามทุ่ม ใจเสื่อมันก็มาที่นั่น คว้าแม่กับลูกก็อยู่ที่ฝั่งเป็นฝั่งทางนี้ ฝั่งทางเสืออยู่ที่นี่ สามทุ่มพอดี อยู่ๆ ฝนก็ตก ตอนนั้นฝนตกด้วย กำลังตกเดือนอ้ายเดือนยี่ ฟ้าใหม่ฝนใหม่ ตกหนัก หนาวมาก ฝนหน้านี้หนาวมากทีเดียว เราก็อยู่นั่นละ พอเราโดดออกจากมุ้งมา ฝนตก ฟังเสียงคว้าร้องข้างๆ เสือมากัดมัน เราก็โดดออกจากมุ้งมา มันมาทำอะไรกันที่นี่

ควายมันโตออกไป ข้ามไปฝั่งโน้น เสือก็อยู่ทางฝั่งที่เราอยู่นี้ เราชั่งขึ้นเลย มันมาหาทำอะไรกันที่นี่ กลางคืนนะ เสือ เรากางมุ้งอยู่ ฝนก็ตกด้วยนะ ไร้เสือกก็มากัดควาย ควายก็ร้อง เราก็ดูดออกจากมุ้งนั้นละ ขนบขึ้นเลย มันมาร้องทำไม กัดกันทำไม นี่ ไล้กลางคืน ตอนเช้าเห็นรอยเสือ ที่นี้แม่มันโตเข้าไปทางนี้ มันข้ามไปโน้นไม่ได้ ไร้ลูกมันวิ่งเข้าบ้าน เจ้าของเขาทราบ เห็นลูกมันวิ่งเข้าบ้าน อ้าวแม่มันเป็นยังไงนี่ เขาเลยวิ่งออกมา เขาเลยมาก่อไฟไว้กับตัวแม่มัน ก่อไฟไว้ นั้นละเสือกมันก็ไม่กล้าลงไป ซ้ำซาก เราก็อยู่ข้างบน เสือโคร่งใหญ่ นะ เราอยู่ข้างบน ควายมันอยู่ปากทางแยกทางเรา อยู่ มันไปมันข้ามไม่ได้ เสือกัดขามัน

เขาก็เลยมาก่อไฟให้เรา เราก็อยู่ทางด้านนี้ เสือดูรอยมันผ่านไปผ่านมา นะ แต่ไม่กล้าเดิน เพราะมันเห็นไฟ กลัวเจ้าของเขาจะดักยิง พอตื่นเช้ามาเห็นแต่รอยเสือผ่านไปผ่านมา มุ้งเราก็อยู่ที่นี่ รอยเสือกก็วิ่งไปมา มันเสียชีวิตซากควายที่ยังไม่ตาย มันเคยกินก็พอดีเขาก่อไฟไว้ มันเลยไม่กล้าเดิน กลัวเจ้าของเขามาดักยิง ตื่นเช้าเราก็ไปดู อ้อ มา ร้องใกล้ ๆ นี้เอง เสือกก็มากัดควาย มันมากัดอะไรกันที่นี่ ไม่ได้เห็นเสือกละ แต่ได้ยินเสียงควายร้อง เสือกมันก็หลบหนีไป แต่ว่ามันก็ผ่านไปผ่านมาอยู่ นะริมน้ำอูน เราก็อยู่ที่นี่ เสือกก็ผ่านไปผ่านมา มันไม่ส่งเสียงละ เสือก เข้าใจรู้ว่าควายอยู่นั้น เขามาก่อไฟให้มัน เสือกมันไม่ลงไปซ้ำ ถ้าไม่มีไฟไม่เห็นคนมันจะลงไปซ้ำ กินเลย มันคงกลัวเขาจะดักยิงมัน มันก็เลยไม่กล้าลง

ตอนฝนตกนะ นั้น ตกหนักเสียดด้วย โหย หนาวจะตาย เอาผ้าหรืออะไรที่จะเปียกใส่ในบาตร ๆ ไว้ มีแต่มุ้งข้างนอกนะ แล้วเอาอะไรมารอง ก็เอาฟางมารองนั่งนอนอยู่ที่นั่น ฝนตกหนักเสียดด้วยนะ คืนนั้นละคืนธรรมดา มาก เสือกก็มากัดควายอยู่ข้าง ๆ ก็ร้องใส่ เสือกอีกเราก็ดี เสือกมันก็ไปละ เราก็อยู่ที่นั่น (เขื่อนน้ำอูนช่วงไหนคะ) เขื่อนน้ำอูนที่ไปหนองบัว เขื่อนน้ำอูนที่เราไปอยู่แต่ก่อนยังไม่มีเขื่อนนะ เวลาเขากั้นเขื่อนแล้วน้ำจึงท่วมหมดที่เราอยู่ ท่วมหมดเลย ท่วมขึ้นถึงนี่ นั้นละเขื่อนน้ำอูน ที่เขื่อนน้ำอูนกันเอาไว้ เราอยู่ข้างหน้านั้นแต่ก่อน เขายังไม่กั้นเขื่อน

อย่างนั้นละพระกรรมฐาน เวลาเที่ยวกรรมฐาน โดนทุกปีเรา แต่ไม่เคยเข็ดนะ มันแปลกอยู่ที่ไม่เข็ด คืออำนาจของธรรมมันดุ ๆ ธรรมดุตลอด ความทุกข์ยากลำบากไม่สนใจ ไม่เข็ด ทุกปีหน้าเดือนอ้ายเดือนยี่ฝนตกหนัก ไร้ หนาวมากนะ ตกกลางคืนเราก็ไม่ว่า ส่วนมากมันตกกลางคืนนี่ซี มันปิดประตูตีหมา ยังแต่ซี่ทะลักเท่านั้น ฝนตกแรง เป็นอย่างนั้นแทบทุกปี คือตอนนั้นเป็นเวลาที่จะออกเที่ยวกรรมฐานภาวนา พอเดือนมีนา เมษา ขึ้นเขาไปตามถ้ำ ถ้าเลยกว่านั้นเดือนอ้ายเดือนยี่นี้เที่ยวอยู่ตามป่า เที่ยวอย่างนั้นเที่ยวกรรมฐาน

กรรมฐานนี้พูดถึงเรื่องลำบาก ลำบากมากอยู่นะ แต่ที่ว่าลำบากมากนี้ มันไม่มีน้ำหนักเท่าธรรมดา ธรรมดาดีดุดๆ เพื่อมรรคผลนิพพานๆ เรื่องความลำบากลำบาก ไม่ได้สนใจนะ ไม่เข็ด มุ่งต่อธรรมอันนั้นละ อยู่ได้ทั้งนั้น ความมุ่งมั่นมีตรงไหนตรงนั้น ละเป็นจุดที่หมาย แล้วอุปสรรคอะไรๆ นี้ไปขวางหน้าไม่ได้

คือการภาวนานี้เราจะพูดให้ฟัง เวลาจิตยังไม่สงบ ก็จิตธรรมดาเหมือนเราๆ ท่านๆ นี่นะ ถ้าไปสู่สถานที่กลัว เวลามันกลัวให้จิตเข้ามาตั้งอยู่กับพุทโธ อย่าให้ออกไปหาที่กลัว ส่วนมากจิตเรามันเป็นบ้า ถ้าว่ากลัวผีก็จิตไปอยู่ป่าชานะ ถ้าว่ากลัวเสือก็จิตไปอยู่กับเสือ เป็นอย่างนั้นนะ มันไม่ได้อยู่กับกลัว ทีนี้มันก็เพิ่มความกลัวมากเข้าๆ ละซี ทีนี้ก็ได้อุบายอันหนึ่งมา ไม่ให้คิด เราหาอุบายสอนเราเองนะ กลัวเสือกลัวอะไรๆ ก็ตามให้อยู่กับพุทโธ ไม่ให้ออกจากนี้ ถ้าออกจากนี้ปั๊บ กลัวเสือแล้ว เพราะเสือมันข่มนี้

พอนี้อยู่กับพุทโธๆ อำนาจของธรรมกับพุทโธเข้ากลมกลืนเป็นอันเดียวกันแล้วแน่นปึ๊งนะ ทีนี้ไม่ว่าแต่อะไรละ เสือเดินเข้ามาจะเดินไปลูบคลำเสือได้ ฟังซินะ แต่ก่อนมันกลัวจนตัวสั่นก็ได้ มันกลัวมาก ขณะก่อนนะ พอเราภาวนาพุทโธๆ หนักแน่นเข้าๆ พุทโธกับธรรมนี้มันเป็นอันเดียวกันแล้ว แน่นปึ๊ง ไม่กลัวอะไรเลย คิดไปถึงสามแดนโลกธาตุ ไม่มีกลัวอะไรเลย นั่นเห็นไหมละ จิต เป็นอยู่ในหัวใจนี้มาเล่าให้พี่น้องทั้งหลายฟัง วิธีตัดสันดานตัวเอง แม้แต่เสือมันจะเดินเข้ามานี่ จะไปลูบคลำหลังเสือได้สบายๆ ทั้งๆ แต่ก่อนก็กลัวเสือจนตัวสั่น แต่ขณะนี้ไม่เป็นอย่างนั้นละมันกล้าเมตตา ถ้าว่าอะไรมันอ่อนนี้ไปหมดเลย ไม่ได้กลัวอะไรในโลกอันนี้ ถ้าเสือมานี่จะเดินเข้าไปหามันได้เลย ลูบหลังมันไปไหนอย่างนั้นอย่างนี้ พูดกับมันอย่างเราพูดกับหมาเรา นี่นะ มันเปลี่ยนนะจิต

นี้ได้ฝึกมาหมดแล้ว ที่ได้มาเล่าให้พี่น้องทั้งหลายฟัง วิธีตัดสันดานตัวเอง กลัวเท่าไรยังเข้าๆ จิตอยู่ในชั้นพุทโธนะ พุทโธไม่ปล่อยกับสติแล้วอยู่ได้สบายๆ นี่ชั้นหนึ่ง ชั้นนี้เป็นชั้นเพื่อจิตสงบ ชั้นที่สองวิปัสสนา ชั้นพิจารณาแยกธาตุแยกขันธ์ พอว่าเสือนี้อะไรเป็นเสือ นั้น มันหากเป็นของมันเองนะ เล็บหรือเป็นเสือ กลัวเล็บหรือเล็บเราก็มึ ไล่กันไปไล่กันมา กลัวตา ตาเราก็มึไม่เห็นกลัว กลัวเขี้ยวมัน เขี้ยวเราก็มึ ไปจนตรอกเราไม่ลืมนะ ไปจนตรอก ไล่ไปถึงทางที่นี้

ถ้าจะเอาทางเราอด เราไม่มีทาง กลัวหางมันหรือ มันพลิกได้นะ กลัวหางมันหรือ ตั้งแต่มันยังไม่เห็นกลัวเราไปกลัวมันทำไม หางติดตัวมันอยู่ไม่เห็นกลัว เรากลัวหาอะไร แก่ปั๊บเลย นี่ละปัญญา ถึงขั้นแยกธาตุแยกขันธ์คือขั้นวิปัสสนา เราเห็นเสือปั๊บ มันจะพิจารณาแยกธาตุแยกขันธ์ปั๊บๆ ต่อจากนั้นหมดสภาพรูปธรรมทั้งหลาย หมด จิต

ว่าง พอปรุงขึ้นพับ พอว่าเสียพับดับพร้อมๆ ไม่ได้พิจารณาอะไรเลย จิตว่าง นั้นเป็น
ชั้นๆ

ถึงชั้นจิตว่างไม่มีอะไรล้าไม่มีอะไรล้า ไม่ถอย มีแต่ธรรมจำบนหัวใจ มันสว่าง
จ้อยู่ภายใน มันว่าง ว่างหมดเลย สัตว์เสียไม่มี มันว่างหมด ถึงชั้นมันว่างหมดมันว่าง
อย่างนั้น จนกระทั่งเข้ามาถึงว่างภายในจิต คือว่างภายนอก ภายในจิตยังไม่ว่างก็ยังไม่
สิ้นสุด ว่างภายนอกว่างหมด ว่างเข้ามาภายใน ปล่อยว่างภายในหมดเลย ที่นี้หมด
โลกธาตุว่างไปหมด พอว่างตัวนี้เท่านั้นว่างหมดโลกธาตุ ถ้ายังไม่ว่างอันนี้ อันนี้ว่างอัน
นั้นว่างก็ยังไม่หมด พอเข้ามาถึงตัวนั้นก็ว่าง อันนั้นก็ว่างๆ อันนี้ก็ว่างอันนี้ก็ว่าง ว่าง
หมดเลย หาย ไม่มีคำว่ากลัวว่ากลัวหมดโลกธาตุ

การพิจารณาภาวนากรรมฐานท่านทั้งหลายฟังเสียนะ หลวงตาบัวมาอวดท่าน
ทั้งหลายเธอ ภาวนามาแทบเป็นแทบตายถ้าได้เห็นเราเวลาทุกขังขันแค้นจะเป็นจะ
ตาย มีมากเราเองนะ แต่สำคัญจิตใจมันเด็ดมาก เราไม่ค่อยเหมือนใครง่าย ๆ ว่าอะไร
เป็นอย่างนั้นๆ ขาดสะบั้นไปเลย ถึงพ่อแม่ครูจารย์ท่านเป็นอาจารย์เราสอนเรา จุดลาก
เราขึ้น ท่านยังต้องได้รั้งเอาไว้ๆ คือมันผาดโผน เป็นอย่างนั้นละ แต่เราก็ได้ชมนิสัยเรา
นี้ ถ้าไม่เป็นอย่างนี้มันก็ไม่ได้ผลอย่างนี้ แน่ะ นิสัยนี้ผาดโผนมากทีเดียว เป็นก็เป็น
ตายก็ตายฝั่งเลยทันที จิตนี้เด็ดมากพูดจริง ๆ จิตเราเด็ดมากเชียว ลงได้ลงใจแล้วเอา
เถอะว่างั้นเลย เป็นก็เป็น ตายก็ตาย ไม่มีอะไรขวางหน้าได้เลย ฟุ้งๆ นี่อำนาจของจิต
เมื่อมันเด็ดเด็ดอย่างนั้น เวลามันอ่อนอ่อนไปหมด ขึ้นอยู่กับการอบรม

ข้อพิจารณาถึงเรื่องแยกธาตุเสีย แล้วอะไรเป็นเสีย นั้น หาไล่ไปหมดจนกระทั่ง
ถึงหาง มันมีเครื่องรับกันๆ ว่ากลัวตา ตาเราก็มีไม่เห็นกลัว กลัวเล็บมันเล็บเราก็มีไม่
เห็นกลัว ไล่เข้าไปๆ ของมันก็มีของเราก็มี สู้กันได้ตลอดๆ สุดท้ายที่ว่าจนตรอก
กลัวหางมันเธอ เราจะเอาทางออกมาอวดมันไม่มีหางซิ พลิกปี่ ตั้งแต่ตัวมันเองมัน
ยังไม่เห็นกลัวหางมัน เราจะกลัวหาอะไร แน่ะมันแก้กันได้นะ มันยังไม่เห็นกลัวหางมัน
เราจะไปกลัวอะไรอยู่ไกลๆ มันแก้ได้นะ นี่คือปัญญา ผ่านได้สบายๆ

การภาวนา พูดถึงเรื่องการภาวนา นิสัยเรามันจริงจังมากทีเดียว พ่อแม่ครูจารย์
มันท่านก็รู้ว่าเรามุ่งต่อท่านโดยตรง คือเราสงสัยมรรคผลนิพพาน อ่านไปๆ จิตใจมันมุ่ง
ต่อมรรคผลนิพพาน อยากไปนิพพานในชาตินี้ อยากสิ้นกิเลสในชาตินี้ แต่ก็ยังมีมๆ ฐๆ
ปลาๆ มันหาหลักยึดไม่ได้พอที่จะก้าวฟุ้งไปเลยไม่ได้ ก็มองเห็นแต่พ่อแม่ครูจารย์มัน
องค์นี้ละองค์ที่จะเปิดทางมรรคผลนิพพานนรกอเวจีให้เราเห็นทราบอย่างชัดเจน คือ
องค์นี้ละ ไปก็ฝั่งเลย เข้าไปหาท่าน ท่านก็ใส่เปรี๊ยะเลย เราไม่ลืมนะ

โถ ท่านกางเรตาร์ไว้ พุดอย่างเด็ดเลย ท่านมาหาอะไร ขึ้น มาหามรรคผล นิพพาน ท่านก็ไล่ไป ต้นไม้ภูเขาดินฟ้าอากาศไม่ใช่มรรคผลนิพพาน ไม่ใช่กิเลส ไม่ใช่ธรรม ไล่ไป ๆ กิเลสแท้ธรรมแท้อยู่ที่ใจ เอา ฟาดลงตรงนี้ด้วยจิตตภาวนา มันก็ลงตรงนี้ พอลงตรงนี้แล้วที่นี้เอาละ ขาดสะบั้นไปเลย คือแต่ก่อนมันสงสัยมันไม่รุนแรง มันสงสัย มรรคผลนิพพาน พอท่านเปิดให้แล้วกิเลสก็มีอยู่ในใจ ควรจะสงสัยมรรคผลนิพพาน กลับไม่สงสัยนะ ฟุ้งเลย นั่นละมันถึงได้กำลังมาก ถ้าลงได้ลงใจแล้วเป็นอย่างนั้น ถ้าไม่ลงใจไม่ลง อย่างนี้ละ คาราคาซึ่งไม่เต็มเม็ดเต็มหน่วย พอลงใจแล้วท่วมเลยเทียว

นี่ก็พ่อแม่ครูจารย์เปิดทางมรรคผลนิพพานให้ อะไร ๆ ไม่ใช่กิเลส ไม่ใช่บาป ไม่ใช่บุญ อะไร ๆ ไล่ไปหมด ไล่เข้ามา ตัวกิเลสตัวตัดหาตัวธรรมอยู่ที่ใจ ให้พิจารณาที่ใจด้วยจิตตภาวนา จิตตภาวนาเท่านั้นจะเปิดได้ เปิดข้าศึกและมหาคุณอยู่ที่ใจของเรา พระพุทธเจ้าเป็นศาสดาได้เพราะภาวนา สาวกทั้งหลายเป็นเพราะภาวนา เราก็ก็นำภาวนาให้เห็นธรรม เห็นธรรมแล้วก็เห็นเราตถาคตอยู่ที่ใจ มันก็ลงใจ ตั้งแต่นั้นมาก็ ฟาดเลย

แต่ไปเที่ยวกรรมฐานไม่ได้ไปกับใครนะ ไปองค์เดียวตลอด นิสัยเป็นอย่างนั้น ถ้าไปสององค์เป็นน้ำไหลบ่า กำลังไม่แรง สององค์สามองค์ไม่ได้ละเรา เป็นน้ำไหลบ่า มันไม่แรง ถ้าไปองค์เดียวมันฟุ้ง ๆ ป่าช้าอยู่กับเราเท่านั้นพอ เป็นตายอยู่กับเราไม่ยุ่งกับใครเลย อยากกินก็วันก็กิน ไม่กินก็ไม่กิน เรื่อยไปอย่างนั้น ถ้ามีเพื่อนฝูงไปด้วย ถ้าเราไม่ฉันท่านก็เกรงใจท่านเกรงใจเราไม่รุนแรง เพราะฉะนั้นเราจึงไปกรรมฐานองค์เดียว พ่อแม่ครูจารย์ก็เสริมด้วยนะ ถ้าเป็นเราแล้วเสริม ท่านว่าไปก็องค์ ไปองค์เดียว เอา ขึ้นทันทีเลย ท่านมหาไปองค์เดียวนะ ใครอย่าไปยุ่งท่านนะ

เพราะท่านเห็นเราจริงใจมาก อยู่กับท่านท่านก็รู้อยู่ บางทีสององค์สามองค์ลาไป เทียว เเห่ ขึ้นเลยนะ ตั้งแต่อยู่ที่นี่มันก็ตกรกให้เห็นอยู่ทั้งวันทั้งคืน แล้วมันจะไปตกรกหลุมไหนอีกออกจากวัดนี้ไป แล้วใครจะกล้าไปใช้ไหม ไม่มีใครกล้า ก็อยู่ในนี้มันก็ตกรกให้เห็นอยู่ทั้งวันทั้งคืน แล้วมันจะไปตกรกหลุมไหนล่ะ ท่านว่าเท่านั้นหมอบนะไม่ไป ส่วนเรา สาธุ ไม่ได้ไอ้อวด พอได้โอกาสเรียบบร้อยก่อนที่จะลาท่านไป โถ ต้องได้ใช้ เล่ห์เหลี่ยมร้อยพันคัม ตามกำลังของคนโง่กับจอมปราชญ์

ก่อนที่จะไปก็กราบเรียนปรึกษาหารือทุกสิ่งทุกอย่าง เป็นโอกาสที่ว่างแล้ว ในวัดนี้จะมีธุระอะไร ๆ บ้าง เพราะเราเป็นหัวหน้าเกี่ยวข้องกับพระกับเณรกับภิกษุ ท่านเป็นร่วมโพธิ์ร่วมไตร ถ้าท่านว่าไม่มีอะไร หากว่าไม่มีอะไรก็อยากจะกราบลาพ่อแม่ครูจารย์ไป พักภาวนาสักชั่วระยะหนึ่ง บอกระยะนะ ไม่ได้บอกว่าไปเลยนะ เพราะดูท่านแล้วท่านก็เมตตาเราขนาดไหน เกี่ยวกับพระเณรทั้งวัดอยู่กับเราทั้งนั้น ท่านก็ว่า เอ้อ ไปได้

ที่แรกท่านไม่ตอบนะ หากว่าไม่มีธุระอะไรแล้วก็อยากจะกราบลาพ่อแม่ครูจารย์ ไปภูวนาสักชั่วระยะหนึ่ง ท่านนิ่งนะ ถ้าหากว่าท่านไม่เปิดออกมาอีกเราก็ไปไม่ได้ พูดแล้วไว้นาน ๆ ได้โอกาสแล้วท่านหากเปิดออกมาเอง เอ้อ ที่ท่านมหาว่าอยากไปภูวนาก็ไปได้แหละ นั่นเปิดแล้วนะนั่น พอเปิดแล้วท่านก็ถามต่อ คิดว่าจะไปทางไหนล่ะ เราก็กกราบเรียนท่านจะไปทางนั้น ๆ แล้วจะไปก็องค์ ไปองค์เดียว เอ้อ ขึ้นทันทีเลย เพราะฉะนั้นเราจึงไม่สนใจว่าพระเณรจะมาสใจกับเรา พระทั้งวัดหนองผือเราไม่สนใจกับใคร มีแต่เราคนเดียว ๆ เกี่ยวกับท่านโดยเฉพาะ

แต่เวลาพ่อแม่ครูจารย์นั้นมรณภาพแล้วเกาะพริบเลย โถ พระเณรมาจัดจ้องเรา อยู่ตั้งแต่เมื่อไรก็ไม่ทราบ จนได้เป็นขโมยหนีจากหมู่จากเพื่อน เพราะไม่สะดวกสบาย ในการภูวนา หลังจากพ่อแม่ครูจารย์มรณภาพแล้ว นั้นละจิตหมุนเป็นธรรมจักรอยู่กับใครไม่ได้เลย ต้องอยู่คนเดียว ที่นี้หมู่เพื่อนจะไปกับเราได้อย่างไร ขโมยหนีกลางคืนก็ไปกลางวันก็ไป หมู่เพื่อนว่ายังไงก็ไม่ฟังรุมตาม พอตกกลางคืนหมู่เพื่อนพักภูวนา เราเตรียมของไว้เรียบร้อย มันเหมือนบ้านะเรา เตรียมของไม่มากนักะ บาตร จีวร กลดเท่านั้นแหละ เออวางเรียบร้อยแล้วเดินมากดูที่พระเณรตามเกาะเรา ฉากไปองค์นี้เดินจงกรม องค์นั้นนั่งภูวนา ดูใครไม่สนใจกับเรากลับมาเตรียมของเปิดหน้าต่างนี้เลย ทางไหนมีพระไม่ไป ออกกลางคืนไปเลย ไปกลางคืนนะ ตื่นเข้ามาแตกฮือเลย ถ้าตกรรกตกได้เราเรื่องขโมยหนีจากหมู่เพื่อน

กลางวันที่เหมือนกัน ดูอาการเสียก่อน ดูลาดเลาดูพระดูเณร ถ้าเห็นไม่มีองค์ไหนสนใจกับเรา ส่วนบริวารเราเตรียมไว้พร้อมแล้ว พอกลับมาสะพายบาตร ทางไหนไม่มีพระออกทางนี้ไปเลย กลางคืนก็ออก เป็นอย่างนั้นละ เราไม่ทราบว่าจะพระเณรมาจัดจ้องเราอยู่ตั้งแต่เมื่อไร ตอนที่เรากับพ่อแม่ครูจารย์โดยเฉพาะปฏิบัติตนอยู่อย่างนั้นแล้ว เราก็กไม่สนใจกับพระเณร จึงไม่ทราบว่าจะพระเณรได้เกี่ยวข้องกับเราเมื่อไร แต่พอท่านมรณภาพเกาะพริบเลย นี่ละที่เราลำบาก เป็นขโมย จิตก็เป็นจิตธรรมจักรด้วย มีแต่ฟุ้ง ๆ ไปกับใครไม่ได้ อยู่กับใครไม่ได้ ต้องอยู่คนเดียว ทำงานตลอด กลางคืนนอนไม่หลับ ธรรมฆ่ากิเลส

นี่ละถึงกาลเวลาธรรมฆ่ากิเลสฆ่าตลอดนะ กิเลสฆ่าสัตว์ทำลายสัตว์ทั้งหลายฆ่าตลอด ท้าสามแดนโลกธาตุกิเลสทำลายสัตว์ฆ่าสัตว์ ให้ได้รับความลำบากลำบากทั่วหน้ากันหมด นี่คือกิเลสทำงานโดยอัตโนมัติ ที่นี้พอธรรมมีกำลังมากขึ้นมาแล้วพิดกิเลส ที่นี้ฆ่ากิเลสเป็นอัตโนมัติเหมือนกัน เราไม่เคยคิดแต่ก่อนว่าธรรมจะฆ่ากิเลสโดยอัตโนมัติ แต่เวลามันเป็นในจิตของเราแล้วอยู่ที่ไหนฆ่าแต่กิเลส แม้ที่สุดฉันจึงหันอยู่ที่นี่ มันไม่ได้อยู่กับอาหารหวานคาวนะ จิตของเรามันหมุนฆ่ากิเลสตลอด กลางคืนนอนไม่หลับ นี่ละ

เวลาธรรมะฆ่ากิเลสฆ่าเป็นอัตโนมัติ เหมือนกันกับกิเลสทำลายสัตว์โดยอัตโนมัติ มาทราบด้วยเจ้าของชัดเจน จึงพูดได้เต็มปากไม่สงสัย

จนกระทั่งกิเลสทุกส่วนๆ ขาดสะบั้นลงไป มหาสติมหาปัญญาแก่กล้าสามารถ ฟาดขาดสะบั้น ผางเลย โลกธาตุนี้ว่างไปหมดเลย นั่นละที่นี้หมด ไม่มีอะไรกวนใจ ตั้งแต่บัดนั้นมา เราก็พูดหลายครั้งหลายหนแล้วว่าวันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๙๓ วันนั้นเป็นวันกิเลสมันเสื่อมลงจากใจของเราบนหลังเขาวัดตอธรรมเจดีย์ ตั้งแต่บัดนั้นมาไม่เคยได้ฆ่ากิเลสตัวใด หมดโดยสิ้นเชิง ส่วนธาตุส่วนชั้นธัมมก็เป็นธรรมดาของโลกสมมุติ เขาตีเราได้ เราตีเขาได้ จึงว่าร่างกายนี้เป็นโลกธรรม ใครจะดำเนินดีชมอะไรได้ทั้งนั้น เพราะอยู่ในสมมุติด้วยกัน ส่วนจิตนั้นไม่มีทาง ผ่านไปหมดแล้วจากสมมุติทั้งหลาย มันก็รู้เองในตัว เป็นอย่างนั้นละ

(เมื่อสองอาทิตย์ก่อนหนูกานานที่บ้านตาดนี้ ขณะที่ภาวนาดูลมหายใจเข้า ออกไปเรื่อยๆ แล้วจิตมันสงบเข้ามาภายใน ความรู้สึกว่าร่างกายหายไป แล้วมีจิตผู้รู้เด่นชัดขึ้นมา มันตื่นเต็นอยู่สักหน่อยหนึ่งว่าอยู่ดี ๆ ร่างกายหายไปได้อย่างไร) ให้อยู่กับจิตนะ ให้อยู่กับผู้รู้เลย เข้าใจไหม มันจะแสดงอาการเป็นอาการของจิตๆ ถ้าจิตตั้งไว้อยู่ แล้วจากนั้นก็ค่อยกลับลงมาๆ มาสั่งสมกำลังที่จิต ถ้าปล่อยให้เป็นตามอารมณ์ต่างๆ แล้วมันเพลิน กำลังทางด้านจิตใจที่จะแก้กิเลสไม่ค่อยมี มีแต่ความเพลินไปกับสิ่งนั้นสิ่งนี้ พอพูดอย่างนี้เราก็เคยเล่าให้ฟังแล้ว เรื่องโล่แม่ชีแก้วลงจากภูเขาร่องให้ลงไปก็เพราะเหตุนี้เอง

โห เรื่องเทวบุตรเทวดาอินทร์พรหมแกไม่สงสัยเลย แกพูดธรรมดาๆ ตลอดถึงพวกเปรตพวกผีแกพูดได้ธรรมดา เพราะแกจริงจังๆ ว่างั้นเถอะ จนติด รู้เสียจนติด ภาวนาถ้าไม่รู้ไม่เห็นเหล่านี้เหมือนไม่ได้ภาวนา เหมือนไม่มีผลงาน พอรวมบัพให้ออกรู้สิ่งต่างๆ ทั่วโลกดินแดนแล้วกลับมา ภูมิใจว่าได้อยู่ได้เห็น ก็ฟังดูซิ ที่นี้เมื่อติดมากเราก็รู้ว่าติดมาก แล้วค่อยตีตะล่อมเข้ามา เราไม่ได้หักที่เดียวนะเพราะมันติดอย่างมากแล้ว ค่อยตีตะล่อมเข้ามาๆ จนกระทั่งถึงวาระสุดท้าย จนอาจารย์กับลูกศิษย์ทะเลาะกันเลย เรากับผู้เฒ่าแม่แก้วทะเลาะกันเลย แกไม่ลงเรา แกติดแล้วนั้น แกนี้กว่าแกเก่งกว่าเรา เสียด้วยซ้ำไป เราดันเดาเฉยๆ นะ คือแกสู้เราซิจึงเป็นเหมือนว่าแกเก่งกว่าเรา

พอสุดท้าย เอ ไมได้แล้วนี่ มันต้องได้ใช้ไม้หนักแล้วคราวนี้ ไม้แบบนี้ไม่ได้ผล พอถึงไม้หนักก็โล่ลงภูเขaley บอกไม่ฟัง มัดกันเลยบอกห้ามไม่ให้ออกเป็นอันขาด วันจะเอากันนะ มันจะรู้อะไรๆ ก็ตามปล่อยให้หมด พิจารณาอย่างนั้นๆ มันจะลงอย่างนี้ นี่เป็นวิธีการถอนกิเลส เราบอก วิธีการนั้นสั่งสมกิเลส เหมือนเราเดินไปที่ไหนก็เห็นเห็นไปเรื่อยๆ ด้วยหูด้วยตาของเรา ดูภายในมันก็เห็นอย่างนั้น แต่ไม่ใช่ทางแก้กิเลส เราก้

ชี้แจง ทางแก็กีเลสให้ลงตรงนี้ สอนวิธีการให้ลงๆ แก็กียังไม่ลงๆ สุดท้ายก็ไล่ลงภูเขาเลย ไป ใครเป็นนักปราชญ์ให้ไป เราเป็นคนโง่เราจะอยู่ตามความโง่ของเรา ไปใครเป็นนักปราชญ์ อย่ามาอยู่ที่นี้กับคนโง่มันจะละอะเทอะกัน ระหว่างคนโง่กับคนฉลาด

แก็กีลงภูเขาไปร้องไห้ มันก็เข้ากันได้กับนิกข์อันหลัง ความรู้ของแก็กีเก่งมากนะ สมัยพ่อแม่ครูจารย์ไปอยู่แก็กีรู้ ภาวนารู้ ตอนที่เราไปที่หลังแกบอกล่วงหน้าไว้เลย บอกว่าคราวนี้ละหลังจากหลวงปู่มันผ่านไปแล้ว คราวนี้เป็นคราวที่สองเรื่องจะคล้ายคลึงกัน กับมีครูอาจารย์มาโปรดพวกเรา มองดูบนหน้าฟ้ามีแต่ดวงแต่ดาวกระจ่างแจ่มมาหมด ดวงใหญ่ดวงเล็กๆ ลงท่ามกลางวัดห้วยทราย แตกกระจายไปตามบริเวณนอกๆ คือพระเณรจะอยู่ด้วยเวลาเราไปอยู่ที่นั่น

พออาจารย์องค์ไหนมาก็ให้ไปดู ใช้ไหม ไม่ใช่ แก็กีด้วยนะองค์ไหนแน่นุ่นนะ องค์ไหนมาใช้ไหม ไม่ใช่ๆ เรื่อยไป พอเราไปเท่านั้นละ เขาทราบแก็กีไปบอกให้เขามาดู พูดให้ตรงศัพท์ตรงแสงเสียเลย นี่ละผู้ที่เคยฝึกกรรมกัน มันหากยอมกันเองนะในหลักธรรมชาติ พอเราไปแก็กีไปดู พูดแล้วสาธุ พูดตามหลักความจริง ทั้งจะปวดหนัก ทั้งจะปวดเบา ทั้งกลัวทั้งกล้า ทั้งเคารพเลื่อมใสเต็มไปหมด แกบอกว่ซี้ก็จะออก พูดตรงๆ อย่างนี้ มันเป็นอะไรไม่ทราบมันหากเป็นของมันเอง ที่นี้พอกลับไป องค์นี้ใช้ไหม ใช้ว่าั้นเลย แกบอกเขา องค์นี้ละองค์ที่จะฝึกกรรมพวกเรา แต่คอยดูไปก่อน ท่านจะสอนพวกเราหรือไม่คอยดูไป บทเวลาเราไล่ลงจากภูเขา มันสอนหรือไม่สอนไม่รู้ มันก็เข้ากันได้ทุกอย่าง แก็กีลงได้อย่างนั้น

ปี ๒๔๙๔ ไปห้วยทราย นั่นละปี ๙๔ พัดกันตรงนั้น ปี ๙๕ เอาสุดเหวี่ยงเลย เขียว จนกระทั่งไล่ลงจากภูเขา ปี ๒๔๙๕ แก็ร้องไห้ลงจากภูเขา พอไปแก็กีไปรู้สึกตัวในคำเทศน์ของเรา เราเทศน์อย่างนี้แก็ไม่ยอมเอา เหมือนกับว่าสู้ของแก็ไม่ได้ ที่นี้เวลาไปหมดทางแล้วถูกเราไล่ลงไม่มีที่เกาะที่ยึด เอ้อ นี่เราก็มหาครูอาจารย์ เราก็แน่ใจว่าอาจารย์องค์นี้จะเป็นผู้จุดผู้ลากเราให้พ้นจากรกอบเวจีภพชาติต่างๆ ได้คือองค์นี้ แต่ครั้นแล้วถูกท่านไล่ลงภูเขาไม่มีที่เกาะ น้ำตาพังร้องไห้จากภูเขา

ก็มาระลึกถึงโทษตัวเอง การที่ท่านไล่ลงจากภูเขาเพราะเหตุไรท่านถึงไล่ นี่เอากัน เพราะไม่ฟังคำของท่าน แน่ะ ถ้านั้นก็เราผิดซิ ท่านสอนอะไรก็ปฏิบัติตามท่าน เรื่องของเราก็เป็นเรื่องของเรา ถ้าหากว่าเป็นที่ถูกต้องท่านก็ยอมรับไปแล้ว นี่ท่านไม่ยอมรับ ท่านปิดให้เข้ามาสู่จุดนี้ แต่เราคือเถียงท่าน ท่านไล่ลงภูเขาสมควรแล้วว่าั้นนะ เอ้า ถ้าว่าตั้งใจจะฟังจากครูบาอาจารย์เป็นอรรถเป็นธรรมจริงๆ เอาให้ฟังเสียงท่านชนะท่านสอนอะไร แก็กีไปทำ พอไปทำวันนั้นก็ลง. โอ้ เหมือนว่าจักรวาลขาดสะบั้นไปหมดเลย พอลุกออกจากที่ก็กราบไปทางภูเขา เราจำพรรษาบนภูเขากับเณรภูบาล ให้พระจำอยู่

ข้างล่าง เรายู่ข้างบน พอออกจากสมาธิแล้วก็นั่งกราบไปทางภูเขา พอตอนบ่ายก็พาพวกเพื่อนพวกฝูงไป ส่วนมากพอวันพระเขาจะข้ามตัดทุ่งนาขึ้นภูเขา วัดอยู่นั้นเขาไม่ไป เขาหลงจากนั้นเขาก็มา

วันนั้นเขายกขบวนไป ถูกเราไล่ลงจากภูเขาได้ ๔ วัน พอกลับขึ้นมาตอนบ่าย ๔ โมงเรากำลังปิดกวาดอยู่บนภูเขา พอโผล่หน้าขึ้นมา มาอะไรจอมปราชญ์ มาหาอะไร จอมปราชญ์มาหาคนพาลอะไร เตี้ยๆๆ ให้พูดเสียก่อน ให้พูดก่อน เอ้า ว่าอะไรมีอะไร ตกลงเขาก็มานั่งเต็ม เราก็กวาดเสวียงไม้กวาดที่นั่น เณรก็วางไม้กวาดก็มานั่งฟังด้วยกันอยู่ลานหิน ชัดกันนั้น ลงๆ ยอมรับ ว่าจิตก่อนที่จะมานี้ก็เพราะได้ทำตามท่านนั้นละ จิตได้ลงอย่างอัศจรรย์เลย แล้ววันนี้ถึงได้มาต่อ แล้วมาสารภาพความจริงจากนั้นแกก็อธิบายต่อ ที่นี้เรื่องของแกที่รู้มาก ๆ นั้นปล่อยหมดเลยนะ ไปกับเรื่องของเราล้วน ๆ เลยไม่นาน ปี ๒๔๙๕ แกก็ผ่านได้เลย

ปี ๙๓ เราย้อนไปจำพรรษาหนองผือ พ่อแม่ครูจารย์มรณภาพไปแล้วเพื่อความอบอุ่นแก่ชาวหนองผือเพราะมีคุณมาก พอ ๙๔ เราก็ก็นั่งห้วยทราย ได้พบกัน . ๙๔-๙๕ ๙๕ กำลังปิดกันเต็มเหนี่ยวละกับแก ไล่แกลงภูเขาร้องให้ พอ ๙๕ ชัดกันลงเรา พอลงเราแล้วนี่ก็ชัด เร็วนะแกเร็วอยู่ ผางไปได้เลย เรื่องราวเป็นอย่างนั้นกับแม่ชีแก้ว เรื่องความรู้ที่เด่นมากนะ ความรู้ของแกแปลกๆ ต่างๆ เด่นมาก ไม่ผิดด้วย ก็วัดแกอยู่ทางปากบ้านห้วยทรายไซ้ไหมละ บ้านห้วยทรายอยู่จุดศูนย์กลาง วัดเราอยู่ในป่าทางโน้น เราก็มินิสัยอย่างนี้ไม่เคยเกี่ยวข้องกับใคร จะไปไหนมาไหนไปเลยๆ แกรู้นะ พอเราจันจันหันแล้วเราจะไปภาวนาที่ไหนเราออกไปละๆ

พอฉันจันหันแล้วบอกลูกน้องละ ไปละนะวันนี้ไปแล้ว บอก ไปแล้ว เย็นไปหมด แล่นี่ว่างั้น ถ้าไม่ไขแกก็บอกว่าไปแล้ววันนี้ แกก็ให้ลูกน้องไปดู ไปแล้ว ที่นี้เวลาเรามากก็เหมือนกันนะ ถ้าหากว่าแกจะไขเงื่อนแกก็ไขบ้างนิดหน่อย นี่เริ่มมาละนะ คืออบอุ่นเข้ามาๆ นี่แกไขเงื่อน ธรรมดาแกไม่บอกนะ บอกว่า มาถึงแล้ว แม่ย่า ไปแล้ววันนี้ ไปดูหายเจ็บ มาถึงวัดแล้ว ก็อยู่หมู่บ้านตรงนี้ วัดเขาอยู่ที่นี่ วัดเราอยู่ในป่า เราไปไหนมาไหนเราเกี่ยวข้องกับใครเมื่อไหร่ไม่เกี่ยว ที่นี้เวลามาถึงแล้ว มาแล้วนะมาแล้ว เตรียมของมาละ จีบหมาก หุงข้าวหม้อเท่านั้น

เราก็กินจิบหมากจิบมาทุกวันเหอ ไม่ได้จิบทุกวัน เพราะอะไร ก็คุณแม่บอกให้จิบเมื่อเช้านี้ บอกว่าท่านมาแล้ว หุงข้าวก็หุงทุกวันเหอ ไม่ได้หุง หุงวันนี้เท่านั้นแหละ แกบอกว่ามีมาถึงแล้วว่างั้น เนอะ ไม่ได้เห็นเรื่องเรานะ อยู่คนละฟาก ที่นี้เวลาเราไปบิ๊บ ไปแล้วนะวันนี้ แม่ย่า เวลามาบิ๊บ มาแล้ว เนอะ อันนี้ไม่ผิดเลยถูกต้องแม่ย่า ความรู้ของแกเก่งมาก นี่ที่ได้ไล่ลงจากภูเขา เราไปหาที่แรกแกก็บอกว่าแกหยุดภาวนา

มานาน มันทนไม่ไหว เพราะญาติท่านๆ คือความเคารพสูงสุดของเขา บอกว่าห้ามไม่ให้ ภาวนาเวลาเราจากไป แต่ถ้าเป็นผู้ชายเราจะบวชให้ เป็นเณรแล้วให้ไปกับเรา แต่นี่มัน เป็นผู้หญิงมันลำบาก เอ้า จะเสวยบุญเสวยกรรมเหมือนโลกเขาก็แล้วแต่เถอะท่านว่าง แล้วท่านทิ้งท้ายว่า ต่อไปจะมีผู้มาสอนนะ ท่านว่างั้น

นั่นละเวลาท่านออกปฏิบัติก็พอดีเป็นจังหวะที่เราไปเที่ยวทางนั้นพอดี จึงได้เอากัน แก่ถึงได้ นี่ก็เก่งทางความรู้นอกๆ พวกเปรตพวกผีนรกอเวจีแกเห็นหมดเลย ก็อย่างที่เราพูดถึงเรื่องของเราผิดที่ไหน เรามาถึงไม่ถึงแกรู้แล้วเห็นแล้ว นั่น ช่างออกไปจากนี้มันก็เหมือนกัน พวกผีอยู่ในห้องขังเหมือนกันก็มี เนะ ฟังซิแกพูดนะ พวกผีทั้งหลายนี้เป็นบริเวณเขาอยู่บริเวณผีอยู่ แล้วบางแห่งก็มีเขามีกองขังๆ แล้วพวกผีอยู่ในกองขัง แก่ไปถามนะ แล้วอันนี้ขังเขาไว้ทำไม พวกนี้พวกผีอันธพาล ปล่อยไม่ได้ คือปล่อยมันไปอาละวาดเขา ต้องขังเอาไว้

โอ้ มนุษย์มีห้องขัง ผีก็มีห้องขังเหมือนกัน แก่ก็ถามเหมือนกัน เอ้า ทำไมนี่ว่ามีห้องขังตั้งแต่มนุษย์ แล้วทำไมผีต้องมีห้องขัง ผีก็มีผีอันธพาล ผีชั่วผีดีเหมือนกันจึงต้องทำเหมือนกัน แก่ถามพวกผี แก่มาพูดอย่างสบายนะ เก่งมากเรื่องความรู้เรื่องนี้ อธิของแกกลายเป็นพระธาตุเร็วนะ เพราะแกผ่านไปตั้งแต่ ๒๔๙๕ ๒๔๙๓ เราจำพรรษาหนองผือ ๒๔๙๔ ห้วยทราย ๙๕ ห้วยทราย ระยะนั้นละ ไปอยู่นั้น ๔ ปี (มรณภาพ ๒๕๓๔)

เราจำไม่ได้ จวนจะตายเท่าไรก็บ่นถึงเรา ไม่บ่นอะไรนะบ่นถึงบุญถึงคุณทั้งนั้นเลย จวนจะตายเท่าไร บ่นอยากให้เราไปเยี่ยมๆ เราไปส่วนมากเราไม่ค้างคืนละ เราไปเยี่ยมแกแล้วกลับมาวัดเรานี่ ๓ ชั่วโมง แกบ่นมากตอนแกจะล่วง บ่นมาก บ่นคิดถึงบุญถึงคุณทุกอย่างบ่นหมดเลยนะ รวมมาลงในหัวใจแกหมดถึงบุญถึงคุณของเรา ที่แนะนำสั่งสอนแกมาสักเท่าไรไม่พรรณนาไปละ เอาแค่นี้ละว่างั้นเถอะ อธิของแกกลายเป็นพระธาตุแล้ว นี่ก็ลูกสาวของแก หมอเพ็ญศรีสร้างเจดีย์ให้ ดูว่า ๑๘ ล้าน สร้างให้ ใครเคยเป็นลูกที่สดๆ ร้อนๆ เห็นแกก็บอก ว่าคนนี่คนนั้นเคยเป็นลูกๆ ถ้าหากไกลกว่านั้นแกก็ไม่บอก ผู้ที่อยู่ใกล้ที่สดๆ ร้อนๆ แกก็บอก เช่นหมอเพ็ญศรี แล้วใคร พระก็เหมือนกัน องค์ไหนเคยเป็นลูกของแกแกก็บอกหมดนั้นละ องค์นั้นเคยเป็นลูก คนนี้เคยเป็นลูก เอาละทีนี้จะให้พร

รับชมและรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

และสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*

และเครือข่ายทั่วประเทศ